

ta nüüd nelst. naestest piddi märko sama,
kes temma tõsine emma piddi ollema.
Ja se sai ka warsti kätte. Sest se naene,
telle poeg ellus olli, rakis funninga was-
to (sest ta südda põlles ta sees omma
poia pärrast) ja ütles: Oh mo isand,
andge temmale se laps, mis ellus, ja
ärge surmage tedda paigast ärra, agga
teine ütles: Se ei pea mulle egga sulle
sama, raiuge sedda poleks. Nüüd sai
funningas wiisist tähte kätte, kes temma
õige emma piddi ollema. Ja moistis
kohhut ja ütles: Andge teisele se laps,
mis ellus, ja ärge surmage tedda paigast
mitte ärra: sesamma on ta emma. Ja
keif Israeli rahwas kuulsid sedda kohhut,
mis funningas olli moistnud ja kartsid
funninga eest, sest nemmad näggid,
et Jummal ta tarkus ta sees olli
õigust tehha.

† † †